

включає інвестиції в дослідження та розробки, застосування новітніх технологій та розробка унікальних продуктів або послуг.

12. Цифрова адаптація. Інтеграція цифрових технологій у всі аспекти діяльності підприємства, включаючи цифровий маркетинг, електронну комерцію, автоматизацію виробництва та цифрове управління ланцюгами поставок. Це також включає використання великих даних та аналітики для прийняття рішень.

13. Мережева адаптація. Розвиток та зміцнення мережевих зв'язків з партнерами, постачальниками, дистриб'юторами та іншими стейкхолдерами в ЄС. Ефективна мережева взаємодія може сприяти обміну знаннями, ресурсами та доступу до нових ринків.

14. Адаптація ланцюгів поставок. Оптимізація ланцюгів поставок для забезпечення ефективності, надійності та відповідності екологічним та соціальним стандартам ЄС. Це може включати реорганізацію логістики, вибір екологічних та етичних постачальників та впровадження принципів циркулярної економіки.

Успішна адаптація вимагає комплексного підходу, який включає не лише внутрішні зміни в підприємстві, але й активну взаємодію з зовнішнім середовищем, таким як регуляторні органи, партнери, постачальники, споживачі та інші зацікавлені сторони. Постійний моніторинг тенденцій розвитку євроінтеграційних процесів дозволить підприємствам ефективно адаптуватися до змінюваних умов і використовувати нові можливості для розвитку та розширення своєї діяльності на міжнародному рівні.

Список літератури

1. Korytko T., Piletska S. Model of the Adaptive Management System of an Industrial Enterprise in the Conditions of Industry 4.0. *Економічний вісник Донбасу*. 2022. № 4 (70). - С. 76-80. URI: <http://dSPACE.nbuv.gov.ua/handle/123456789/190188>
2. Shabatura T. Formation of an adaptive strategy of economic development of enterprises in the context of European integration. *Management and Entrepreneurship: Trends of Development*. 2019. № 1(07). - P. 109-119. URL: <https://doi.org/10.26661/2522-1566/2019-1/07-12> .

ПУБЛІЧНА ДИПЛОМАТІЯ: СУТНІСТЬ І ЗАВДАННЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Київський Національний економічний
університет ім. Вадима Гетьмана, м. Київ

Публічна дипломатія – соблива форма зовнішньополітичної діяльності, яка є втіленням і реалізацією м'якої сили країни, держав на міжнародній арені. Публічна дипломатія трактується як діяльність, спрямована на побудову довгострокових відносин, захист цілей національної зовнішньої політики і глибокого розуміння цінностей та інститутів власної держави за кордоном. В мирний час використання публічної дипломатії є однією із можливостей формування бренду та іміджу держави на міжнародній арені, активізації у питаннях залучення іноземних інвестицій, розвитку туризму, міжнародної торгівлі тощо. При цьому основні завдання публічної дипломатії формуються у межах визначених економічних, культурних, внутрішньополітичних інтересів і реалізуються через її комунікативні функції.

Вперше термін «публічна дипломатія» використав Е.°Гулліон у зв'язку із заснуванням Центру публічної дипломатії ім.°Едварда Р. Мерроу (Edward R. Murrow) при Школі права та дипломатії ім. Флетчера у 1965 році. [1]. Запровадивши у наукове використання термін «публічна дипломатія», Е.°Гулліон визначав її як сукупність проектів Інформаційного агентства США і окреслив основні завдання: «Публічна дипломатія впливає на ставлення зарубіжної цільової аудиторії до зовнішньої політики; вона вирощує громадську думку в інших країнах; встановлює комунікацію між дипломатами і журналістами; формує міжкультурну комунікацію» [2, 4].

Українські науковці визначають сутність публічної дипломатії як сукупність технологій та інструментів зовнішньої політики, що реалізуються в рамках діяльності політичних інститутів і акторів як державних, так і недержавних, спрямованих на реалізацію комплексної дипломатичної стратегії держави через вплив на населення зарубіжної держави з метою впливу на її політичні процеси і прийняття політичних рішень [2,3]. Варто наголосити, що підходи до визначення змісту й сутності «публічної дипломатії» еволюціонують і цьому сприяє розвиток міжнародних відносин. Крім того, основні тенденції у формуванні пріоритетних завдань публічної дипломатії формують такі загальносвітові політичні процеси як демократизація, глобалізація, а також динамічний розвиток інформатизації і суспільних комунікацій сучасних суспільств. За таких умов основні завдання публічної дипломатії кожної конкретної країни формуються в площині

створення позитивного іміджу країни у міжнародному просторі; забезпечення ефективної суспільної комунікації у багатосуб'єктному політичному середовищі задля формування іміджу і бренду країни у світовому співтоваристві; урядова діяльність щодо залучення широкого кола суб'єктів зовнішньої політики держави і носіїв національних інтересів до формування і реалізації ними заходів публічної дипломатії, а також комунікація із зарубіжною аудиторією з метою просвітницької діяльності у питаннях пояснення й просування зовнішньополітичних інтересів держави. Всі окреслені завдання реалізуються через комунікативну функцію публічної дипломатії. Саме комунікативна модель трактує публічну дипломатію як засіб передачі інформації, що впливає на формування громадської думки і поведінки зарубіжних суспільств. Отже, сучасна публічна дипломатія орієнтована на реалізацію завдань формування позитивного іміджу держави на міжнародному рівні, просування національних інтересів держави у глобальному інформаційному просторі. Реалізація завдань публічної дипломатії можлива через ефективну, послідовну і системну діяльність урядів, що втілюється у таких формах сучасних формах публічної дипломатії, як: культурна, освітня, цифрова дипломатія.

Повномасштабне вторгнення 2022р. стало викликом для публічної дипломатії української держави, оскільки саме публічна дипломатія в цей складний період використовується як інструмент державної політики, який привертає увагу міжнародної громадськості до вирішення безпекових питань. Досліджуючи особливості публічної дипломатії як інструменту зовнішньої політики держави в реаліях глобалізованого світу [3], ми зазначали, що з часу проголошення Україною державної незалежності в 1991 р. окремі іноземні держави активно впливали на нашу внутрішню політику, а також на імідж і позицію України у міжнародних відносинах. Такий вплив охоплював і інформаційну діяльність, включаючи пропагандистські методи, що часто не відповідали національним інтересам України. Особливої актуальності ця проблема набуває сьогодні, коли Україна намагається зберегти суверенітет і прагне відстояти право виступати на міжнародній арені як самостійна держава. Інформаційні маніпулятивні зусилля іноземних держав, передусім Росії, щодо України звернені не лише до української аудиторії, а й до населення інших країн світу. Однак, в умовах повномасштабної війни позиція і підтримка західних партнерів для України є критично важливою.

Роль публічної дипломатії і її завдання у формуванні міжнародних відносин України на сучасному етапі переосмислюються і актуалізуються. Потреби відновлення національної безпеки України і збереження її

територіальної цілісності і державності сформували нові актуальні завдання для зовнішньої політики у сфері реалізації публічної дипломатії. Серед пріоритетних завдань: залучення різних форм забезпечення міжнародної допомоги, посилення партнерської підтримки у вирішенні безпекових питань тощо. Цільовою аудиторією подібної публічної дипломатії виступає демократичне світове співтовариство і закордонні суспільства, які мають вплив на діяльність закордонних урядів. Адже в рамках сучасної публічної дипломатії комунікації здійснюються за принципом «уряди – громадськість», в той час як для традиційної дипломатії ця взаємодія визначається принципом «уряд-уряд». Для подолання існуючої кризи Україна змушена вести дипломатичну боротьбу за іноземну аудиторію. Метою і пріоритетним завданням публічної дипломатії за таких умов можемо визначити привернення уваги до проблем і загроз безпекового характеру у світовому масштабі. В Україні публічна дипломатія як ефективний механізм впливу на міжнародні відносини продовжує формуватися попри складні внутрішньополітичні умови і зовнішньополітичні обставини. Ефективність публічної дипломатії як додаткового способу реалізації зовнішньополітичних цілей є безумовною, оскільки сучасна публічна дипломатія сприяє поглибленню комунікації і проведенню інформаційних кампаній, що актуалізується у наступних завданнях: моніторинг та врахування зворотної реакції іноземної аудиторії на публічну інформацію; використання соціальних мережі для поширення інформації про реальні політичні потреби та інтереси; встановлення тісних зв'язків між іноземною аудиторією та власним населенням за допомогою суспільних каналів комунікації і соціальних мереж. Ефективне виконання пріоритетних завдань публічної дипломатії дозволить посилити позиції України на міжнародній арені і сприятиме якісному розвитку міжнародних відносин.

Список використаних джерел

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Ч. I. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. – 56 с.
2. United States Information Agency Alumni Association, «What Is Public Diplomacy?» Washington, D.C., updated September 1, 2002 [Електронний ресурс]. ULR: <http://www.publicdiplomacy.org/1.htm>
3. Лисенко Ю. В., Манелюк Ю. М. Публічна дипломатія як важливий інструмент зовнішньої політики держави в реаліях глобалізованого світу. / Manelyuk Y.M., Lysenko Y.V. Public diplomacy as an important instrument of policy of the state in globalized world. Virtus: Scientific Journal / Editor-in-Chief M.A. Zhurba January # 40, 2020. - P. 227-232.